

Jennine van Asselt werkt in de uitvaartzorg:

'Als het me niet zou raken, zou ik dit werk niet kunnen doen'

Jennine van Asselt runt samen met haar man de uitvaartonderneming Begrafenisverzorging Van Asselt. Hoewel Roelof inmiddels een bekend gezicht is in Bunschoten-Spakenburg, is Jennine op de achtergrond minstens zo actief binnen de onderneming. „De dood blijft moeilijk,” vindt Jennine, „maar je leert ermee omgaan. Doordat wij er samen over praten, kun je de dingen verwerken. We vinden ons werk ontzettend belangrijk en doen er alles aan om een waardig afscheid te verzorgen, nabestaanden zoveel mogelijk uit handen te nemen en hen tot steun te zijn.”

► Frieda van de Geest

„Roelof werkte altijd al in de uitvaartzorg. Eerst bij een bedrijf dat gespecialiseerd is in het vervoeren en opbaren van overledenen. Daarna kwam hij in loondienst bij een uitvaartonderneming en deed hij de complete uitvaartverzorging. Toen wij gingen trouwen wilden we graag in de buurt van Barneveld gaan wonen, omdat Roelof daar werkte. Het werd Bunschoten!”

EIGEN BEDRIJF

Hoewel Jennine zelf in administratieve banen werkte,

raakt ze steeds meer betrokken bij Roelofs werk. „Ik was al regelmatig koffiedame bij begrafenissen in Barneveld. Ook ging ik af en toe mee met Roelof als hij een lange rit moest maken. In 2009 besloten we voor onszelf te beginnen, naast de baan in Barneveld. Er was in Bunschoten ruimte voor een nieuwe uitvaartonderneming. Ik ben vanaf het begin actief achter de schermen.”

Begrafenisverzorging Van Asselt is inmiddels een begrip in Bunschoten. Het bedrijf

bestaat ruim 12,5 jaar. „We zijn dankbaar dat mensen het vertrouwen in ons hebben en dat wij samen steeds weer de kracht krijgen om dit werk te doen.” Het stel runt ook een gezin met drie jongens: Riven (13), Sven (11) en Twan (7). Door de onvoorspelbaarheid van het werk, is dit niet altijd gemakkelijk, maar Jennine heeft haar draai daar wel in gevonden. „Ik werk veel vanuit ons kantoor aan huis. Ik doe vooral het computerwerk, dat is echt aan mij besteed. We ontwerpen en drukken de rouwkaarten en liturgieën zelf. We hebben hier goede printers staan, want het moet ook in het weekend kunnen. Ook maak ik soms de beamerpresentaties voor in de rouwdienst of bewerk ik foto's van de overledene. De jongens weten dat ons werk hoge prioriteit heeft en zijn aan de onregelmatigheid gewend. Het is gemakkelijker sinds ze alle drie naar school gaan, maar er zijn ook momenten dat het even pittig is.”

ALTIJD BEREIKBAAR

„Als iemand belt, zeggen we nooit nee. We zijn letterlijk altijd bereikbaar. In de zomervakantie proberen we een weekje op vakantie te gaan en af en toe een dagje weg. Dan neemt er iemand anders waar die de eerste dingen bespreekt, vastlegt en zorgt voor de verzorging van de overledene. In de meeste gevallen is dat Roelofs broer die ook veel ervaring heeft en meewerkt in het bedrijf. Werk is ontzettend belangrijk voor ons, we gaan er allebei 200 procent voor. We zijn jong en kunnen veel aan. Soms werk ik wel zestig uur in de week, maar er zijn ook weken van tien of twintig uur. Die drukste weken zijn wel pittig, dan slapen we weinig en zijn we gevoeliger voor emoties. Dan verlang je er wel naar dat het thuis van een leien dakje gaat. Gelukkig kunnen we het goed uitleggen aan de kinderen. De tijd die we vrij zijn, besteden we het liefst aan hen!”

'DE TIJD DIE WE VRIJ ZIJN, BESTEDEN WE HET LIEFST AAN DE KINDEREN'

ELF BEGRAFENISSEN

De coronatijd zal Jennine nooit meer vergeten. „Voor veel mensen ligt die tijd achter hen, maar ik merk dat dit er bij ons best is ingehakt. Op een bepaald moment hadden we elf begrafenissen in één week. Het was ontzettend vermoeiend en we hebben elkaar aangekeken: hoe krijgen we dit rond? Dan zaten we met tranen in de ogen aan tafel 's avonds. Het was heel heftig. Elke persconferentie was weer spannend: wat zijn de gevolgen voor ons werk? De situaties waren zo schrijnend, afscheid nemen kon niet op de manier waarop je dat zou

willen. Hartverscheurend dat we maar dertig mensen in de kerk mochten hebben bij begrafenissen. We moesten mensen begeleiden in vreselijke beslissingen. De verantwoordelijkheid voor het navolgen van de maatregelen lag bij ons en wij waren ook degenen die het aan de mensen moesten uitleggen. De impact daarvan was heftig. We zullen dit nooit meer vergeten.” Tegelijk is er ook de andere kant. „We hebben zoveel meelevens ervaren in die weken, heel bijzonder. We kregen kaartjes, bloemen en cakes van mensen uit het dorp. Mensen baden voor ons en we hebben ook echt kracht ervaren om dit te doen. Het gaf ons de moed om door te gaan, maar we hebben het wel moeten verwerken. Ik hoop nooit meer zoiets mee te maken.”

KIPPENVEL

Jennine doet tegenwoordig bijna alles. Zo assisteert ze bij het verzorgen en opbaren. „Ik had nooit gedacht dat ik dat zou doen. Ik was bang dat ik mee zou huilen met de familieleden. Roelof heeft normaal gesproken oproepkrachten die assisteren bij het opbaren. Maar op een dag was er een sterfgeval in het weekend en hij kon niemand krijgen. 'Zal ik met je mee-gaan?' stelde ik voor. Onder leiding van Roelof heb ik het gedaan en dat viel achteraf toch mee. Wel moest ik het even verwerken. Daarna ben ik vaker meegegaan en zo heb ik het werk in de praktijk geleerd. Als er nu bijvoorbeeld twee begrafenissen zijn op een dag en dan belt er iemand voor een nieuw sterfgeval, dan kan ik gaan. De eerste uren moet er veel gebeuren. De familie kiest een kist uit, soms moet er vervoer worden geregeld, bijvoorbeeld vanuit het ziekenhuis of naar de plek waar de overledene wordt opgebaard. Na een aantal uur ligt de overledene opgebaard

Jennine van Asselt - Versluis
met illustraties van Leontine Gaasenbeek

en daarna wordt de rouwkaart opgesteld en verzonden. In de dagen daarna moet de afscheidsdienst worden voorbereid. Tussendoor is er uiteraard ook ruimte voor gesprekken. Je hoort soms hele bijzondere verhalen. Sommige mensen getuigen op hun sterfbed van hun geloof en verlangen zichtbaar naar de hemel. Daar krijg ik kippenvel van. Ik houd erg van muziek en daar haal ik ook mijn kracht uit. Het lied 'Een toekomst vol van hoop' van Sela vind ik bijzonder mooi. Inmiddels kan ik eigenlijk alles in het bedrijf, maar een uitvaart leiden, dat laat ik toch aan Roelof over, ik houd niet van de voorgrond."

'DOOR MIJN WERK DENK IK VAKER NA OVER DE DOOD DAN DE GEMIDDELDE DERTIGER'

Sommige begrafenissen zijn extra moeilijk. Bijvoorbeeld omdat het een kind of jong persoon betreft. „Roelof gaat dan met spanning op pad. Dan bid ik vaak voor hem. Gebed geeft kracht. Roelof voelt zich vaak enorm gedragen, juist ook bij moeilijke sterfgevallen. Het lijkt misschien alsof wij dit maar 'zo even doen', maar dat is niet zo. Ook wij zijn afhankelijk en kunnen dit niet zonder hulp van Boven."

KINDERBOEK 'ALS IK AAN JE DENK..'

Vaak wordt gezegd dat de dood bij het leven hoort. „Maar het blijft heftig. Als het me niet zou raken, zou ik dit werk niet kunnen doen. De dood is definitief, het is gewoon echt voorbij hier op aarde. En of iemand jong of

oud is, dat maakt voor het verdriet vaak niet uit. Dat merk je bijvoorbeeld bij een ouder echtpaar waarvan een van de twee sterft. Ze zijn soms zo met elkaar verweven. Dat is intens verdrietig. 'Je begraaft geen leeftijd, je begraaft een dierbare', zegt Roelof altijd. Wij kunnen niet altijd wat troostvols zeggen. Onze taak is vooral het respectvol zorgen voor een waardig afscheid. Door mijn werk denk ik vaker na over de dood dan de gemiddelde dertiger. Het is niet gezegd dat we oud worden. Roelof en ik weten van elkaar hoe wij onze begrafenis willen. En ik ben bewust bezig met herinneringen maken. Voor mijn kinderen houd ik boekjes bij met daarin herinneringen en mooie woorden. Ik weet hoe waardevol dat is."

'TOEN ONZE JONGSTE NAAR SCHOOL GING, KREEG IK RUIMTE OM EEN KINDERBOEK OVER ROUWVERWERKING TE SCHRIJVEN'

Toen Jennines schoonvader een aantal jaar geleden overleed, begreep ze nog beter wat mensen doormaken. Ze ontdekte nog meer wat de impact is op kinderen. „Ik zag hoe verschillend onze jongens reageerden op het sterven van opa. De ene praat, de andere is een binnenvetter. Dat zie je wel vaker bij kinderen en daar wilde ik al lange tijd iets mee. Toen onze jongste naar school ging, kreeg ik ruimte om een kinderboek over rouwverwerking te schrijven. Het heet 'Als ik aan je denk...'. Kinderen lezen en zien hierin wat er allemaal gebeurt rond het overlijden van een dierba-

© Jennine van Asselt in de rouwkamer in het Wijkgebouw: „Hier kunnen families gebruik van maken en dag en nacht naar binnen, als ze dat willen."

re. Ze kunnen ook hun eigen herinneringen erin schrijven. Het is prachtig geïllustreerd door Leontine Gaasenbeek en inmiddels zijn we al aan de tweede druk toe. Wij delen de boeken uit aan de kinderen die wij tegenkomen in ons werk. Daarnaast is het ook in boekwinkels verkrijgbaar. Het is geschikt voor christelijk publiek, maar kan ook breder gebruikt worden. Het richt zich op de praktijk van begraven. Er was nog maar weinig materiaal dat geschikt is voor kinderen met een christelijke achtergrond. Ik ben blij dat ik dit heb kunnen maken."

STERKE BAND

Hoewel Jennine er zich bewust van is dat hun werk hen veel kost, zou ze het niet anders willen. „Ons kringetje is klein, dat klopt, ons sociale leven is ook niet zo gemakkelijk in te vullen. Ik ben daarom ook zo blij dat Roelof en ik samenwerken. Dit zorgt voor een sterke band tussen ons. Ik begrijp gewoon heel goed dat werk altijd prioriteit heeft. Zelfs op de bruiloften van zijn broers en een huwelijksjubileum van mijn ouders moest hij een begrafenis leiden. 'Ga maar', zeg ik dan." Zoals vaak het geval is, was ook dit jaar

december een drukke maand. „Er zijn inderdaad maanden waarin meer mensen overlijden dan in andere maanden. Maar als 's nachts de telefoon gaat, dan zijn we er voor die familie. Ook al slapen we zelf wat minder."